

عنوان مقاله:

مطالعه حقوقی مساله منع تغییر کاربری اراضی از دیدگاه کیفی

محل انتشار:

هفتمین کنگره بین المللی تحقیقات بین رشته ای در علوم انسانی اسلامی، فقه، حقوق و روانشناسی (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

امین خان احمدی - کارمند شهرداری شیراز

خلاصه مقاله:

در اکثر کشورهای دنیا، معمولا زمین های کشاورزی، جنگ ها، مراتع اراضی با تلاقی و سایر اراضی طبیعی مورد محافظت ویژه قرار گرفته و امکان دست یازی به آنها بنابر مقررات قانونی ممکن نمی باشد. با توجه به نوعالکیت در کشورهای حوزه خاورمیانه، حفظ کاربری اراضی و منع تغییر آن، بیشتر در رابطه با اراضی کشاورزیو مراتع مطرح است. در ایران نیز، با توجه به وضعیت اقلیمی حاکم و کمبود جنگ ها و مراتع طبیعی، هر چند بهکشاورزان و دامداران بومی نواحی مختلف اجازه استفاده از آنها داده می شود اما این حق استفاده منحصر بوده وامکانی غیر از آنچه به طور سنتی استفاده می شده، نظیر ساخت و ساز یا کاربرد صنعتی وجود نخواهد داشت. ازجمله مهم ترین این اراضی، اراضی کشاورزی هستند که به طور اعم به زمینی هایی اطلاق می شود که به طور مداوم مورد عملیات کشاورزی، باغداری و تاکداری قرار میگیرند و یا با توجه به ویژگی های طبیعی، استعداد وقابلیت بالایی برای چنین مصارفی خواهند داشت. جهت جلوگیری از تغییر کاربری اراضی قوانین متعددی وضعشده که هم شیوه تشویقی، هم باز دارنده را مورد توجه قرار داده اند. در این تحقیق سعی می کنیم با بیان روندقانون گذاری در ایران جهت منع تغییر کاربری اراضی، جنبه های کیفی آن را مورد توجه قرار دهیم.

کلمات کلیدی:

تغییر کاربری ، اراضی ، دیدگاه کیفی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1621953>

